

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1899 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1899 καὶ ὀφείλουσι οἱ αἰτούντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ αἴτησις τῶν.
Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπατείας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

καὶ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ
Ἐνδιαφέρει διαβιούντας Ἕλληνας καὶ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐλευθέρους πολίτας ἢ γινώσκεις τῆς Οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ὑπαρξὶς τῆς δυνάμεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ διατήρησις τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων ἐπὶ τῶν χωρῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀλλεπάλληλα ἀσύνετα ἀτυχήματα μᾶς ἀπεχώρησαν. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία, ὅταν καὶ πάλιν ἀνατεῖλῃσι πονηραὶ ἡμέραι διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἐὰν δυνάμεθα νὰ διεκδικήσωμεν τὰ δικαιώματα ἡμῶν καὶ νὰ πείνωμεν χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, οἵτινες μίαν ἡμέραν ἐνδέχεται νὰ εὐρεθῶσιν εἰς κίνδυνον καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Μετὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον καὶ τὰ συμπεσόντα ἄλλα ἀτυχήματα, μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐλέγχου ἐνεκρώθη ἡ καρδιά παντὸς Ἑλλήνου ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Κράτος, εἰς ἣν περιέστη κατάστασιν, δὲν θὰ δυνηθῇ οὐδέποτε πλέον, νὰ ἀναλάβῃ ἐκ τῶν βαρέων ὑποχρεώσεων, ἃς ἀνέλαβε καὶ οὕτω δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ καταλάβῃ, ἣν ἔχει καθήκον θέσιν μεταξύ τῶν Κρατῶν τοῦ Αἵμου. Ἡ τοιαύτη σκέψις οὕτε ἀσκοπος οὕτε ἀσύνετος ὑπῆρξε διότι τὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι ποτὲ δὲν ἐκανονίσθησαν μετ' ἀκριβείας οὕτε μετὰ πολλῆς φροντίδος καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀναφυσόμενας περιστάσεις. Ἐκ τῆς ὑποβολῆς ὅμως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ συζητήσεως προέκυψε τὸ πόρισμα ὅτι μετὰ 2—3 ἔτη αἱ πρόσοδοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους θὰ αὐξήσωσιν. Ἀλλ' ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης ἐγεννήθη τὸ ζήτημα ὅτι δὲν πρέπει, βασιζόμενοι εἰς τὸ μέλλον, νὰ αὐξάνωμεν τὰς δαπάνας καὶ νὰ ἐξαντλώμεν τὸν τόπον διὰ νέων φορολογιῶν πρὸς κάλυψιν τῶν νῦν παρουσιαζομένων ἐλλειμμάτων. Πρῶτος ὁ ἐξ Ἀρτῆς βουλευτῆς κ. Καραπάνος, ὁ πολλὴν περὶ τὰ οἰκονομικά τοῦ Κράτους ἔχων πείραν, ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐξήγησε τὸν προϋπολογισμόν καὶ ἀνεύρεν ὅτι αἱ ἐκ τῶν ταμειωτικῶν νόμων πρόσοδοι δὲν θὰ καλύψωσι τὸ κατὰ πὸ ἐνέστωις ἔτος ἐλλείμμα, ἡ δὲ νέα φορολογία ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματικῶν οὐδεμίαν ἀλλήν ὠφέλειαν θὰ προσπορίσῃ εἰς τὸ Κράτος ἢ μόνον θὰ κα-

ταστρέψῃ τὰ οἰνοπνευματοποιεῖα, μίαν τῶν κυριωτέρων βιομηχανιῶν τοῦ τόπου, ἐνῷ τὸ Κράτος καθήκον ἔχει νὰ προστατεύσῃ τὴν βιομηχανίαν δι' ἧς εἰσάγεται ἔξωθεν μεγίστη ποσότης χρήματος. Ὁ δὲ κύριος Δραγούμης, προβλέπων ὅτι κατὰ τὸ 1903 ὁ προϋπολογισμὸς θὰ παρουσιάζῃ περίσσευμα, ἐκήρυξεν ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκωθήσῃ εἰς δαπάνας ἀσκοπούς, ἀλλὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν πολιτικὴν τῶν οἰκονομιῶν δι' ἧς καὶ μόνῃς θὰ ἀπαλλάξωμεν τὸ Κράτος ἀπὸ τὸν διεθνή ἐλεγχον καὶ θὰ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὸ Κράτος τὴν διαχειρίσιν τῶν προσόδων αὐτοῦ. Ὅταν αὐξάνωμεν τὰ ἐξόδα καὶ ἀφ' ἐτέρου πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων ἐπιβαρύνωμεν τὰς βιομηχανίας διὰ νέων φορολογιῶν οὐδὲν ἄλλο πράττωμεν ἢ νὰ παρατείνωμεν τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ ἔθνους. Ἡ πολιτικὴ ἥτις ἀρμοζει σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ πολιτικὴ τῶν οἰκονομιῶν. Μόνον δι' αὐτῆς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπαλλάξωμεν τὸν τόπον ἀπὸ τὰ βάρη ἢ σπατάλη καὶ ἡ αὐξήσις τῶν δαπανῶν, ὅσον δικαιολογημένη καὶ ἂν εἶναι, πάντοτε ἐπιβλαβὴς ἀποβαίνει εἰς Κράτος ὅπως ἡ Ἑλλὰς ἐξηντλημένον καὶ καταπεπονημένον. Αὐτὸς δὲ ὁ Δηλιγιάννης ἀγορεύσας ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπνέχθη ὅτι καὶ πάλιν αἱ φορολογίαι καὶ αἱ αὐξήσεις τῶν δαπανῶν προέρχονται ἐκ τοῦ Τρικυπικοῦ κόμματος.

Ἐν τούτοις, ἐγγὺς εἶναι ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἀποδείχθῃ τίς εἶχε δίκαιον ; οἱ ἀγορευσάντες κατὰ τῶν τοιούτων μέτρων ἢ ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς κ. Σιμόπουλος, ὅστις ἀνέτρεψε—δ' ἐπιχειρημάτων ἀκαταμαχῆτων, ὡς γράφουσιν Ἀθηναῖκά τινα φύλλα—τὰς γνώμας τῶν προλαλησάντων. Εὐχόμεθα πάντως νὰ ἐπαληθεύωσιν αἱ προρρήσεις τοῦ κ. Σιμοπούλου, ἀλλὰ φοβούμεθα μήπως συμβῇ τὸνναντίον καὶ τότε ὁ μὲν κ. Σιμόπουλος δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι «ἡπατήθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ», ἀλλὰ τίς θὰ ἀπαλλάξῃ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὰ βάρη ; τίς θὰ βοηθήσῃ τὸν πάσχοντα ἑλληνισμόν ; — Ὅταν εἰσάγωνται νομοθετήματα ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐπιψηφίζωνται ἀναμορφωτικὰ νομοσχέδια, ταῦτα δέον στενῶς νὰ συνδυάζωνται μὲ τὰς ἐθνικὰς ἐνεργείας καὶ νὰ παρασκευάζηται ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τοῦ κράτους, δι' ἧς καὶ μόνῃς δυνάμεθα νὰ παραστῶμεν ἀπαιτητῇ τῆς ἀνηκούστης ἡμῖν ἐθνικῆς κληρονομίας. Τί θὰ ὠφελήσῃ ὁ ἐκ Φαλήρου ἐκπλοὺς τῆς πολεμικῆς μοίρας, ἣν σήμερον θὰ ἐπιθεωρήσῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, τὸ ἀνὰ τὸν ὠκεανὸν ἐκπαιδευτικὸν ταξίδιον τοῦ «Μαυάρχου Μιαούλη», ἢ πρόσκλησις διοργανωτῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, ἐὰν ἐν ἐνδεχόμενῃ περιπτώσει δὲν θὰ δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὰς δυνάμεις αὐτὰς ἐλλείψει οἰκονομικῶν ἀποταμιεύσεων ; ἐὰν δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰς δυνάμεις

αὐτὰς οὕτε ὡς ἀπλήν ἀπειλὴν πρὸς εὐνοϊκὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀναφυσόμενων ζητημάτων ;

Ἄς μὴ πλανώμεθα καὶ ἃς μὴ νομιζόμεν ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον ὀφείλομεν νὰ κλίνωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναμένωμεν τὰ πάντα ἐκ τῆς θείας ἀντιλήψεως, διότι τὰ ζητήματα ἀναφύονται ἀπροόπτως καὶ ὅλως τυχαίως. Τίς ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐγένετο ἐλληνοτουρκικὸς πόλεμος ; Οὐδεὶς βεβαίως· καὶ ἐν τούτοις ἐγένε καὶ δὲν γνωρίζομεν τί δύναται νὰ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον, τί δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ συνεδρίου τὸ ὁποῖον ὡς ἀνηγγέλη τηλεγραφικῶς, προτίθεται νὰ συγκαλέσῃ ὁ Τσάρος πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

5 Ἰουλίου 1899

Ἄγνοῦ τίς ὁ ἐντεῦθεν εἰς τὴν φίλην Φωνὴν τῆς Ἡπείρου περὶ τοῦ διοικητοῦ ἡμῶν Ὁσμᾶν πασσά ἐπιστείλας, ἀλλ' ἔγραψε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι πράγματι ἀκεραίου χαρακτήρος ἀνὴρ, μισῶν τὴν κολακείαν καὶ ἀδωροδόχτος, εἶναι δὲ τοῦτο πρὸς ὅσον ἀπαρέσαν εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ διοικήσαντας, οἵτινες, ὡς ὁ προκατόχος αὐτοῦ Χιζζὴ πασσάς, ἐθεώρουν ὡς ἀπλοὺν χρυσοφόρον τιμάριον τὴν Ἡπειρον, ὅθεν ἀπῆρχοντο συνεπιφέροντες τὰ διὰ τῆς ἀλωπεκῆς καὶ τῆς ἀπειλῆς ἀποκτώμενα λάφυρα. Χάρις εἰς τὰς τελευταίας ἐνεργείας τοῦ Ὁσμᾶν πασσά ἐπικρατεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡσυχία καθ' ὅλην τὴν Ἡπειρον, ὡς δὲ θετικῶς ἐμάθομεν αἱ ἐκ Δόλιανης αἰχμάλωτοι γυναῖκες ἀπελύθησαν παρὰ τὴν μεθόριον καὶ ἐφθασαν μετὰ φοβεράς κακουχίας σῶαι εἰς Μετσοβόν. Ὡς πρὸς τὴν λύτρωσιν αὐτῶν κυκλοφοροῦσι δύο διάφοροι φῆμαι, διότι τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι προσβληθέντων τῶν ληστῶν ἐντεῦθεν μὲν ὑπὸ τῶν πρὸς καταδιώξιν αὐτῶν ἀποσταλέντων ἀποσπασμάτων, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ ἐλλήνων στρατιωτῶν, ἄλλοι μὲν ἐφρονεύθησαν, ἄλλοι δὲ ἐσώθησαν διαφυγόντες ὡς ἐκ θαύματος, τινὲς δὲ πάλιν βεβαιοῦσιν ὅτι οἱ λησταὶ ἐξηφανίσθησαν ἀνενόχλητοι ἀφοῦ ἔλαβον τὰ εἰς 300 λίρας ἀνερχόμενα λύτρα. Ἡ τελευταία διάδοσις εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ βεβαία, διότι οὐδεὶς πυροβολισμὸς κατὰ ληστοῦ ἀνὰ τὸν Πίνδον ἀντελάλησεν, ἡ δὲ λύτρωσις ἐγένετο μετὰ 8 ἡμέρας διαμονῆς ἐν Μετσοβῷ τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας Χριστιάδου, ἐπελθούσης οὕτω συνεννοήσεως ὡς πρὸς τὴν ἀπόσιν τῶν λύτρων.

Παρήγορον εἶναι ὅτι οἱ λησταὶ καταδιώκονται τῶρα συστηματικώτατα, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλει καταβληθῇ ἡ αὐτὴ πρόνοια καὶ τὰ αὐτὰ ἐντονα μέτρα, ἔστω δὲ βέβαιος ὁ ἄξιος καὶ δικαιοτάτος διοικητὴς ὅτι θὰ ἐπισύρῃ τὴν εὐγνωμοσύνην συμπαθῆς τῆς ἐπαρχίας. Εὐεργέτης ἐπίσης θὰ κληθῇ ἐὰν στρέψῃ τὴν τιμωρὴν νουθεσίαν ἐναντίον ἐλεεινῶν τινῶν μουχτάρων, ἀληθῶν μασιγῶν τῆς ἐπαρχίας, ἐλέγχων καὶ σταθμίζων ἐνα ἑκάστον καὶ ἐὰν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀποσπασματάρχων, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα προστατῶν φορολογούσιν ἐμμέσως τὰ χωρία. Καὶ οἱ εἰς τὰ χωρία ἀποσταλέντες διάφοροι εἰσπρακτορες, οἱ πλεῖστοι ἐκδράσματα κοινωνικά, δέον νὰ ὦσι συγκαταβατικοὶ καὶ ἥπιοι εἰς τὴν εἰσπράξιν τῶν φόρων,

Ελληνικόν ὕμνον, ἡ πανηγυρικὴ τελετὴ εἰλήσεν ἐν

ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐχαίς ὑπὲρ προαγωγῆς τῆς ἐλ. Τεο-
γέστη Κοινότητος, ἥτις, πάνυ δικαίως, ἀποτελεῖ ἐν
τῶν σημειωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν ξένη γῇ

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ

**Ἡγούμενοι χρηματίσαντες ἐν τῇ
κατὰ τὴν Μάλτασιαν Μονῇ τοῦ
ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγ-
γελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θε-
ολόγου**

Ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ἡγουμένων ἐν τῇ
κατὰ τὸ χωρίον Μάλτασιαν Σταυροπηγιακῇ ταύ-
τῃ Ἱερᾷ Μονῇ δι' ἀκριβοῦς ἐρευνῆς καὶ ἀναδιφ-
σεως διαφόρων χειρογράφων καὶ ἐκκλησιαστικῶν
διπτύχων ἀρχαίων βιβλίων τε καὶ ἡγουμενευ-
τικῶν πράξεων, ἐγένοντο ἡμῖν γνωστοὶ οἱ ἐξῆς,
οὓς καὶ ἐτάξαμεν καθ' ἣν ἐποχὴν ἔλαχεν ἕκα-
στος ἡγουμενεύων.

Ἱερεμίας, Νεκτάριος, Γεννάδιος, Μαρδάριος,
Σωφρόνιος, Ἰλαρίων, Θεόδουλος, Διονύσιος, Νή-
φων, Μακάριος, Νικηφόρος, Ἱερεμίας, Ἀνθι-
μος, Δανιὴλ, Ἰάκωβος, (ἀγνώστου ἐποχῆς).

1073—Νικηφόρος ἱερομόναχος, ὅστις τὸ αὐτὸ
ἔτος ἀπέθανε.

1110—Μακάριος.

1195—Βασίλειος.

1200—Ματθαῖος.

1260—Γρηγόριος.

1270—Δανιὴλ, ὅστις ἦν ἐξ Ἀγίου Ἀνδρέου
ἀφιερῶσας τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν ἰδίαν
Μονήν.

1290—Μακάριος, ὅστις τὴν ἐπιμέλειαν καὶ
τάξιν ἀσκῶν ἐκρίθη ἄξιος ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐπι-
στασίαν τῆς Μονῆς.

1299—Ἰωάσαφ ἡγούμενος καὶ πνευματικὸς
ἦν πολὺ βαρὺς ἀπὸ γράμματα· δὲν εὐχαριστήθη
ἐνταῦθα μετέβη εἰς ἅγιον Ὅρος.

1300—Ἀνθιμος ἱερομ. παραιτηθεὶς, εἶτα
Καμμένης κατασταθεὶς.

1330—Ἰωακείμ.

1478—Γεράσιμος ἱερομ. ἀπὸ Δενδρόβιαν, ἔφ'
οὗ τὰς ἡμέρας ἀνεκαίνισθη ἡ Μονή, ἡ πα-

θοῦσα ἐκ τινος πυρκαϊᾶς τὸ 1471, ὅπου διέ-
φθειρε τὰ παλαιὰ κειμήλια, ἱερὰ σκεύη κ.τ.λ.

1480—Κωνσταντῖος καὶ Γεννάδιος, ἀμφοτέ-
ροι διάδοχοι τοῦ Γερασίμου, μάλιστα ὁ τελευ-
ταῖος διέπρεψεν ὡς γραφεὺς ἐτύγγανε μεγίστης
τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

1500—Ζαχαρίας, ὅστις ἐδοθήκει πτωχοῦς
καὶ ὑποτρόφους ἐν τῇ Μονῇ.

1502—Μάξιμος καὶ Καλλίνικος.

1513—Νικόλαος Ἱερεὺς ὁ καὶ Ἰάκωβος Σα-
κελλεὺς ἐκ Τσαρκουβίτης.

1527—Μακάριος ἱερομ. ὅστις καὶ ἐλεῖμων
ἐπεκαλεῖτο ἀναφέρεται οὗτος καὶ τὸ 1524.

1528—Ἀθανάσιος Ἱερεὺς ἐκ Τσαρκουβίτης.

1565—Γρηγόριος μοναχός, ὅστις καὶ κτή-
τωρ τῆς Μονῆς λέγεται· οὗτος κατέλιπεν ὑπὲρ
τῆς Μονῆς καὶ διαθήκην.

1574—Διονύσιος ἱερομ. καὶ τὸ 1571 ἀνα-
φέρεται.

1591—Νεκτάριος ἕως τὸ 1600· ἐπὶ τῆς
ἡμέρας τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἐπεσκευάσθη (22
Μαΐου 1599) καὶ ἡ μεταξὺ Μονῆς καὶ Τσαρ-
κουβίτης γέφυρα.

1640—Χρυσάνθος ἱερομ. ὅστις ἐδοθήκει πολὺ
τὴν Μονήν καὶ ἀπέβλεπεν ἐν Βλαχίᾳ τῇ 31
Ἰουλίου τοῦ 1650, οὗτοι ἦν ἐξ Ἀγίου Ἀνδρέου.

1649—Παπᾶ Ζαφείρης, υἱὸς Κωνσταντίνου
καὶ Δεσποίνης ἀπὸ Μάλτασιαν.

1654—Κώστας ἐπίτροπος.

1668—Κωνσταντῖος μοναχός καὶ τὸ 1624
ἀναφέρεται. Ἰάκωβος, Καλλίνικος καὶ Θεοφάνης
ὁ Δελδινιώτης (ἀγνώστου ἐποχῆς).

1669—Ἐκτίσθησαν κελλία τινά, ὅσα ἐρ-
ραῖσαν ἀπὸ σεισμόν.

1678—Μανουὴλ ἱερομ. ἐκ Μανοπούλων πλη-
σίον Λιτίσσης καὶ Σμινίτης.

1684—Χρήστος Ἱερεὺς Δροβιανίτης, ὅστις
φαίνεται καὶ τὸ 1634.

1690—Γεννάδιος ἱερομ. Παραμυθιώτης, ἐφ'
οὗ τὰς ἡμέρας ἐκτίσθη ὁ ἐσώτερος τοῖχος καὶ
τὰ πλεῖστα τῶν κελλίων, καὶ πᾶσα ἡ μέχρι
τῆς καλλιρρόης πηγῆς οἰκοδομὴ τῆς Μονῆς.

1700—Ζαχαρίας ἱερομ. ἐκ Τσαρκουβίτης.

οὗτος ὑπηρετήσεν εὐδοκίμως εἰς τὴν Ἱερο-
σαλήμ ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατ' ἀρχὰς ὡς ἀπλοῦς
Ἱεροδιάκονος εἶτα ἀρχιδιάκονος καὶ τὸ 1698
προχειρισθεὶς πρεσβύτερος ἦλθεν εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν, ἐκεῖθεν εἰς τὴν Μονὴν ταύτην χειρο-
τονθεὶς ἡγούμενος, ὅστις ἡγουμένους πολλὰ ἔτη
ἀπῆλθε πάλιν εἰς Ἱερουσαλήμ καὶ διετέλεσεν
ἐκεῖσε μέχρι τέλους τοῦ βίου του.

1700—Παπᾶ Ζήσης ἐξ Ἀγίου Ἀνδρέου· τὸ
ἔτος τοῦτο προσηρτηθῇ ἡ ἐξαρχία τῆς Μον-
ταύτης τῇ τῆς Χειμάρρας ἐπισκοπῇ (*).

1708—Διονύσιος ἱερομ. ὅστις ἀπέβλεπε
1711 οὗτος ἐξῆν ἐν ἀθωότητι ὡς ἄγγελος τοῦ
Θεοῦ.

1710—Ἡγούμενος Θεολόγος ἀνωνύμως μνη-
μονευόμενος ἐν τινι σημειώσει.

1720—Σωφρόνιος ἱερομ. ἐφ' οὗ τὰς ἡμέρας
ἔζη ὁ ἐξ Ἀγίου Ἀνδρέου προῦχων Ζώτος.

1728—Ζαχαρίας ἱερομόναχος ἐφ' οὗ τὰς
ἡμέρας ἐξεδόθη (5 Ἰουνίου 1728) Συγγίλιον
Πατριαρχικὸν γράμμα διακηρύττει τὸ κύρος τῶν
κτημάτων τῆς Μονῆς.

1738—Κλήμης μοναχός ἐκ Σμινίτης ὅστις
ἦν καὶ μάγειρος.

1751—Παπᾶ Ἰωάννης ἱερομ. ἐξ Ἀγίου Ἀν-
δρέου.

1759—Γεράσιμος ἱερομ. ἐκ Λεσινίτης.

1760—Παπᾶ Γεώργιος ὅστις καὶ θυμιατὸν
ἀργυροῦν ἐδώρητο τῇ Μονῇ.

1783—1796—Στέφανος ἱερομ.

1787—Οἶκον. Παπᾶ Πᾶνος Δροβιανίτης.

1789—Παπᾶ Φώτος Γριαδζανίτης.

1799—Κλήμης μοναχός, ἐφ' οὗ τὰς ἡμέρας
ἐκτίσθη τὸ ἔξω τοῖχος τοῦ περιβόλου τρέχον
ἀπὸ νότον πρὸς βορρᾶν καὶ διαζωννύον κατὰ
μῆκος ἄπασαν τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Μονῆς περι-
οχὴν.

1800—Παπᾶ Σταῦρος. (Ἀκολουθεῖ)

(*) Ἡ μονὴ αὕτη διετέλεσεν ἐπὶ τινος καιροῦ καὶ
Πατριαρχικὴ ἐξαρχία, ἐποπτεῖαν ἐξασκοῦσα Ἐκκλη-
σιαστικὴν ἐπὶ τῶν πέριξ αὐτῆς κειμένων χωρίων,
περὶ ὧν ἄλλοτε σὺν Θεῷ θὰ εἰπώμεν.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ

**Ἐκθεσις τοῦ συνταγματάρχου κ. Α.
Στρατοῦ ἐνεργήσαντος ἀνακρίσεις
διὰ τὰ ἀτυχήματα τῆς Ἡπείρου**

(ἴδε συνέχεια εἰς προηγούμενον)

Περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου ἐγένοντο δι' Υ.Β.,
Διατάγματος ἡ σύστασις τῶν Μεραχιῶν καὶ
Ταξιαρχιῶν. Κατ' αὐτὸ ὁ ἐν Ἡπείρῳ στρατός
ἀπῆρτισε μίαν Μεραρχίαν εἰς δύο ταξιαρχίας
ὑπὸ τοὺς συνταγματάρχας Βότσαρην Χρ. καὶ
Σέχον Κωνσταντ. Ἡ α') ταξιαρχία ὑπὸ τὸν
Χρ. Βότσαρην συνεκροτεῖτο ἐκ τῶν κάτωθι σω-
μάτων:

α') Ἐκ τοῦ 6ου πεζ. συντάγματος ὑπὸ τὸν
ἀντισυνταγματάρχην Ἀλέξ. Δράκον διοικητὴν
οὗ (συντάγματος) τὸ μὲν πρῶτον εἶχε διοικητὴν
τὸν ταγματάρχην Παπαγιαννόπουλον, τὸ δὲ 2ον
τὸν ταγματάρχην Κοκοτάκην καὶ τὸ 3ον τὸν
ταγματάρχην Λαμπράκην, ἔδραν δ' ἔχοντος τὴν
Ἄρταν καὶ δύναμιν 2,250 ἀνδρῶν ἐν ὅπλοις.

β') Ἐκ τοῦ 10ου συντάγματος διοικητὴν
ἔχοντος τὸν ἀντισυνταγματάρχην Ἀναστ. Μά-
νεσιν τὸν πεζ. διοικητὰς δὲ ταγμάτων τοῦ μὲν
1ου τὸν Κωνστ. Κουμουνδούσαν, τοῦ δευτέρου
τὸν Γιούρον καὶ τοῦ 3ου τὸν Δαμιανὸν ταγμα-
τάρχας· τὸ ὑπὸ τὸν Γιούρον ἔμενεν εἰς Βόνιτσαν
καὶ Ἀκτιον· τὸ τοῦ Κουμουνδούρου εἰς Πλατα-
νόρρευμα, διῶρον ἀπὸ τῆς Ἄρτης· τὸ δὲ ὑπὸ
τὸν Δαμιανὸν εἰς Τσιότι.

γ') Ἐκ τοῦ 3ου τῶν εὐζώνων ὑπὸ τὸν ταγ-
ματάρχην Παπαδήμαν εἰς Πέτα· οὗ εἰς λόχος
ἔμενεν εἰς Πράμαντα, εἴκοσιν ὥρας μακρὰν τῆς
Ἄρτης, ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου.

δ') Ἐκ μιᾶς ἱλῆς ἱππικοῦ ὑπὸ τὸν ὑπὸ τὸν
Χρ. Κρίτσαν.

ε') Ἐκ τριῶν πυροβολαρχιῶν διοικουμένων

ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Τσακᾶκη καὶ διεσπαρ-
μένων εἰς τὸ πεδῖον τῆς Ἄρτης.

ς') Ἐκ διλοχίας μηχανικοῦ ὑπὸ τὸν ταγμα-
τάρχην Δρόσον εἰς Καλεντίνι καὶ Κρουνέρι με-
τὰ ἰδιαιτέραν ἀποστολήν.

Εἰς τὴν ταξιαρχίαν ταύτην ἀντέθη ὑπὸ τοῦ
Ἀρχηγοῦ κ. Μάνου ἡ διοίκησις καὶ ἄμυνα τῆς
πόλεως Ἄρτης, ὡς φρούραρχος, εἶχε διορισθῇ
ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ὁ διοικ. τοῦ 12ου συντάγματος
ἀντισυνταγματάρχης Ὁθων Μπενοῦκας, ἔχων
ἐντὸς τῆς πόλεως δύο τάγματα τοῦ συντάγμα-
τός του, καθ' ἃ διελάθοντες εἰς τὸ περὶ παρα-
τάξεως τοῦ Στρατοῦ. Ὁθεν ἡ δικαιοδοσία τῆς
ταξιαρχίας ταύτης περιωρίζετο ἀποκλειστικῶς
εἰς τὴν ἄμυναν τῆς πόλεως.

Ἡ β' ταξιαρχία ὑπὸ τὸν Κωνστ. Σέχον
συνεκροτεῖτο, α' ἐκ τοῦ ἐπιτελείου του, ὅπερ
εἶχε μόνον τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Ἀνδρέακον.

β' Ἐκ τοῦ 9ου πεζ. συντάγματος, ἔχοντος
διοικητὴν τὸν συνταγματάρχην Γκολφινόπουλον
καὶ ἔδραν τὸ Κομπότι.

δ' Ἐκ τοῦ 12ου συντάγματος διοικουμένου
ὑπὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Μπενοῦκα.

δ' Ἐκ τοῦ 1ου τάγματος τῶν εὐζώνων δι-
οικουμένου ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Πέτρου Γιώτη,
εὐρισκόμενου εἰς Ἀγναντα.

ε' Ἐξ ἐνὸς λόχου τοῦ μηχανικοῦ ὑπὸ τὸν
λοχαγὸν Γεωργιάδην εἰς Μπάνι.

ς' Ἐκ τῆς 2ης ὀρειβατικῆς πυροβολαρχίας
καὶ 4ης πεδινῆς ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Τρικούπην.

ζ' Ἐκ μιᾶς ἱλῆς ἱππικοῦ.

η' Ἐκ τριῶν ἡμισυταρχιῶν πυρομαχικῶν
πεζικοῦ καὶ πυροβολικοῦ, αἵτινες ἔμενον κατ'
ὄνομα καὶ

θ' Ἐξ ἐνὸς Χειρουργείου.

Ἐδρα τῆς ταξιαρχίας ταύτης ὄρισθη τὸ Κομ-
πότι, ἡ δὲ δικαιοδοσία τῆς ἐξτείνεται ἀπὸ Κα-
λαρρυτῶν μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράχθου
μῆκους 150 χιλιομ. ἢ τριάνοντα ὥρων.

Αἱ μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ καὶ τοῦ

τουρκικοῦ ἐχθροπραξίαι περιλαμβάνουσι διάφορα
στάδια· συνεπῶς χάριν σαφηνείας θέλομεν δια-
λάβει ἰδίᾳ περὶ ἐκάστου.

Ἐν τοῖς προηγούμενοις ἐπαρκῶς ἐξετέθη ποῖα
ἡ κατάσταση τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὑπὸ ποῖον
ποσότητά, διατροφὴν, ἱματισμὸν κλπ, ποῖα ἡ
ὀχύρωσις ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἀμύνης, ὅποια αἱ
σκέψεις τοῦ Ἀρχηγείου ἐν περιπτώσει καθ' ἣν
διεστάσσο ἡ πρόοδος τοῦ στρατοῦ πέραν τοῦ
Ἀράχθου ἐπιθετικῶς, ὅποια τις ἡ σύμπραξις
τοῦ στόλου καὶ ὅποια τέλος ἡ ἐξ Ἄρτης μέχρι
Καλαρρυτῶν καὶ ἐντεῦθεν μέχρις ἐκβολῶν Ἀ-
ράχθου παράταξις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ διηρη-
μένου εἰς δύο ταξιαρχίας ὑπὸ τοὺς συνταγμα-
τάρχας Σέχον καὶ Βότσαρην.

Ὁ ἐνθουσιασμός ἐν γένει τοῦ στρατοῦ ἦτο
μέγας, διὰ τοῦτο ἐνεκαρτέρει γενναίως εἰς τὰς
εἰς τὰς στερήσεις καὶ τὰς ἐκ τῆς συνεχῆς κα-
κοκαιρίας παθήσεις του, ἡ δὲ υἱεία του ἦτο εἰς
εὐάρεστον σημεῖον, καθότι τὸ νοσοκομεῖον Ἄρ-
της καὶ τὰ θεραπευτήρια οὔτε 2ο) ἐλόγιζον. Καὶ
τοῦτο διότι ὁ πόθος τοῦ πολέμου ἐξήσκει
ἐπὶ τῶν ἐφεδρῶν μεγίστην ἐπιρροήν, ἥς ἀτυχῶς
δὲν ὠφεληθῆσαν οἱ ἀρχηγοὶ του, ἡ δὲ ἐντασις
τῶν νεύρων τῶν εἶχεν ἀφίχθη εἰς τὸ κατακόρυ-
φον. Ἀν μὴ ἐκηρύσσεται ὁ πόλεμος ἦτο ἀναπό-
φευκτος ἡ ἐπανάλυσις τῶν μεθοριακῶν τοῦ
1886 ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκρᾶς τῆς μεθορίου μέχρι
τῆς ἄλλης. Τόσῳ μεταξὺ τῶν ἐφεδρῶν ὅσῳ καὶ
μεταξὺ τῶν νέων αξιωματικῶν ἡ ἐπιθυμία τοῦ
πολέμου εἶχε ριζώσει.

Τέλος τῆς 31) 2 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον
τῆς 5—6 Ἀπριλίου, τὸ ὑπουργεῖον ἐγνώρισεν
εἰς τὸν ἀρχηγὸν κ. Μάνον ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, τὴν
κήρυξιν τοῦ πολέμου παρὰ τῆς Υ. Πύλης καὶ
ὅτι ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐχθροπραξιῶν ὑπ'
αὐτῆς παρὰ τὴν Ἀνάληφιν Νεῖρου κατὰ τὴν
γύκα τῆς 4—5 Ἀπριλίου.

(Ἀκολουθεῖ)